

TRÉFÁS MESE

Mikor kicsiny voltam, elmentem a szomszéd faluba szolgálni. Első nap adott a gazdám egy darab árpakenyeret, de én keveslettem. Akkor azt mondta:

– Ha kevés, tedd a patakba, majd megdagad.

Másnap elküldött vesszőt vágni. Én kimentem, vágtam két szálat és bevitettem a patakba, hogy majd megdagad. Egyszer csak azt mondja nekem a gazda:

– Elmegyünk a vesszőért, itt van egy darab háj, kend meg a szekeret.

Én fogtam magamat, megkentem a szekeret mindenütt: a kerekét, az oldalát, a rúdját. Kijött a gazda. Kaparta a fejét és szidott:

– Ilyen adta-vette, nem úgy kell csinálni! Fogd be mind a négy lovat, kettőt elől, kettőt hátul.

Befogtam a négy lovat, kettőt elől, kettőt hátul. Hajtanám, de nem megy a ló, nem bírja egymást húzni. Kijött a gazda, kaparta a fejét és kiabált:

– Hej, kutya lelke, nem így kell fogni!

Akkor maga fölült a nyeregbe és ezt mondta:

– Ne szólj az úton, mert kivágom a nyelvedet!

Mihelyt megindultunk, kiesett a kerék, de nem mertem szólani. Egyszerre csak észrevette a gazda is, hogy elveszett egy kerék.

– Hát a kerék hol van?

– Elveszett az úton, de nem mertem szólani.

– No, fogd ki a lovat s eredj érte, de mindjárt.

Kifogtam a nyerges lovat, ráültem, elmentem a kerékért. Ahogy odaértem, föltettem a lóra, de sehogy se akart megállani a hátán. Erre kaptam magamat, kiütöttem belőle két küllőt, beakasztottam a ló nyakába s fölültem a hátára. Mire odaértem a gazdámhoz, a kerék eltörte a ló lábát. Volt aztán megint nemulass!

– Hát a vessző hol van?

– Itt van a patakban, gondoltam, majd megdagad.

Akkor a gazdám megint jól kiszidott, én meg elszaladtam s beállottam a paphoz kanásznak.

Reggel azt mondta a gazdám:

– Este ne hajtsd a disznót haza, csak magad gyere előre, majd jön az utánad.

Mikor másnap este hazahajtottam a disznót, visszamaradt belőle egy nagy ártány. Elmentem keresni, hát látom, hogy egy nagy hegyen süti tizenkét ember. Odasurrantam nagy csöndesen, s magam is jóllaktam belőle. Ott volt tizenkét akó bor egy hordóban, azt megitták, engem meg beszegeztek a hordóba.

Sírdogáltam, hogyan szabadulok ki onnét. Akkor odajött egy farkas, a farka a hordó szájához ért, én kinyújtottam a kezemet a hordóból, megkaptam a farkát és kiáltottam: Uccu, te!

Erre a farkas elszaladt a hordóval a gödörbe, odavágott egy fához, a hordó eltört, én kiestem s most itt vagyok.

(Az Én Ujságom, 1903/33.)